

Sygn. akt VI Ga 307/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Harmata

SO Beata Hass – Kloc (spr)

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko: (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt V GC 1094/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) SA

w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Anna Harmata SSO Andrzej Borucki SSO Beata Hass – Kloc

Sygn. akt VI Ga 307/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 stycznia 2017r

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy, sygn. akt V GC 1094/15 zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 2 993,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2014r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz w pkt II kwotę 767,00 zł tytułem kosztów procesu.

W pisemnym uzasadnieniu powyższego podał ,że powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A.

z siedzibą w W. kwoty 2.993,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu niniejszego wskazano, że poszkodowana J. J. zleciła powodowi naprawę samochodu O. (...) o nr rej. (...) w związku z likwidacją szkody nr PL (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. Poszkodowana upoważniła powoda do odbioru odszkodowania wypłaconego przez ubezpieczyciela. Powód wykonał przedmiotową naprawę i wystawił w dniu 8 listopada 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.936,88 zł płatną do dnia 24 listopada 2014 r. Pozwany przyznał odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 3.667,07 zł - dokonując zmniejszenia stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych z kwoty 120 zł netto do 110 zł netto. Pismem z dnia 9 kwietnia 2015 r. pozwany dokonał dopłaty odszkodowania w kwocie 276,01 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do wysokości, wskazując, że przyjęcie kosztów naprawy według cen części oryginalnych nie ma ekonomicznego uzasadnienia, a naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych spowodowała wzrost wartości pojazdu. W kosztorysie będącym podstawą wypłaty odszkodowania ujęto urealnione średnie ceny części zakwalifikowanych jako części oryginalne i o porównywalnej jakości. W ocenie pozwanego brak było podstaw do zastosowania części oryginalnych mając na względzie wiek pojazdu, czas i sposób jego eksploatacji. Ponadto zarzucił, że wskazana przez powoda stawka odbiega od średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym. W ocenie pozwanego wyliczenie kosztów naprawy dokonane w postępowaniu likwidacyjnym odpowiada wysokości poniesionej przez poszkodowaną szkody. Pozwany zakwestionował również termin zapłaty odsetek ustawowych od daty wskazanej w pozwie powołując się na okoliczność, że nie jest związany terminem spełnienia świadczenia ustalonym przez strony.

W ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy podał, że w chętnych dniu 12 sierpnia 2014 r. w R. miał miejsce wypadek drogowy w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanej J. J.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Poszkodowana w dniu 12 sierpnia 2014 r. dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu - numer szkody (...).

W wyniku zdarzenia z dnia 12 sierpnia 2014 r. uszkodzeniu uległa przednia część samochodu poszkodowanej, w szczególności skutkiem wypadku komunikacyjnego uszkodzeniu uległy zderzak przedni, listwa pod reflektorowa prawa, reflektor z kierunkowskazem prawy, reflektor przeciwmgłowy prawy, pas przedni wewnętrzny, błotnik przedni prawy, krata wlotu powietrza, wspornik zderzaka przedniego boczny oraz wspornik poprzeczny.

Poszkodowana S. W. w dniu 14 października 2014 r. oddała uszkodzony pojazd do (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. celem dokonania naprawy pojazdu. Poszkodowana upoważniła jednocześnie pozwanego do wypłaty odszkodowania na rzecz powoda. Poszkodowana złożyła również oświadczenie o konieczności użycia części oryginalnych do naprawy uszkodzonego pojazdu celem przywrócenia stanu jej pojazdu do stanu sprzed naprawy.

Z tytułu wykonanych prac naprawczych powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 6.936,88 zł z terminem zapłaty do dnia 24 listopada 2014 r. Na powyższą kwotę składały się koszty zakupu części oryginalnych oraz koszty robocizny przy zastosowaniu stawki 120 zł za roboczogodzinę.

Pozwany na podstawie decyzji z dnia 17 grudnia 2014 r. przyznał poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 3.667,07 zł. Powyższe odszkodowanie zostało wypłacone powodowi.

Pismem z dnia 18 lutego 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.269,81 zł tytułem dalszej kwoty odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu O. (...) o nr rej. (...).

W dniu 25 marca 2015 r. powód zawarł z poszkodowaną umowę przelewu wierzytelności, przedmiotem której była wierzytelność odszkodowawcza w wysokości 3.269,81 zł przysługująca poszkodowanej J. J. w stosunku do pozwanego

(...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze zdarzeniem z dnia 12 sierpnia 2014 r. i będąca przedmiotem postępowania likwidacyjnego prowadzonego pod numerem (...), obejmująca zwrot kosztów naprawy pojazdu O. (...) o nr rej. (...).

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2015 r. pozwany przyznał poszkodowanej dalszą kwotę odszkodowania w wysokości 276,01 zł obejmującą zwrot kosztów naprawy pojazdu O. (...) o nr rej. (...).

Wartość kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) należącego do poszkodowanej J. J. przy zastosowaniu tzw. alternatywnych części zamiennych oraz przy zastosowaniu stawki za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 110 zł/rbg wyniosłaby 4.887,18 zł brutto.

Koszt naprawy samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) z zastosowaniem części oryginalnych oraz stawki za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 110 zł/rbg wyniosłby 6.094,09 zł brutto.

Wysokość stawki za roboczogodzinę w IV kwartale 2014 r. w zakładach naprawczych działających na rynku lokalnym właściwym dla poszkodowanej, kształtowały się na poziomie od 85 zł do 135 zł za roboczogodzinę. Średnie stawki za roboczogodzinę wynosiły 110 zł.

Użycie części alternatywnych (zamienników) do wykonania naprawy pojazdu poszkodowanej nie byłoby wystarczające do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody - pod względem technologicznym, technicznym i estetycznym, ze względu na gorszą jakość części alternatywnych, gorszą jakość materiału, z którego są one wykonane. Nie wszystkie części zamienne występują bowiem w jakości Q.

Zastosowanie części oryginalnych w przypadku naprawy samochodu poszkodowanej nie spowodowało wzrostu wartości rynkowej pojazdu.

Sąd Rejonowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie oświadczeń stron co do okoliczności faktycznych między nimi bezspornych.

Następnie dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy przywołał treść art. 822 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz. U. z 2013 r., nr 125, poz.1152) .

Stwierdził ,że na gruncie niniejszej sprawy nie budził wątpliwości sam fakt ponoszenia przez pozwany zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone wypadkiem z dnia 12 sierpnia 2014 r. Poza sporem był również, zadaniem tego Sądu, zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanej będących skutkiem przedmiotowego zdarzenia; sporna była natomiast wysokość szkody, która obciążała stronę pozwaną.

W tej sytuacji wskazał ,że zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. w Kodeksie cywilnym ustawodawca przyjął zasadę pełnego odszkodowania, a to że w granicach odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania i braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie ze wskazaną zasadą naprawienie uszkodzonej rzeczy może nastąpić, w ocenie Sądu Rejonowego, w wyniku wykonania określonych prac naprawczych (tzw. robocizny) z zastosowaniem odpowiednich części (zespołów) zamiennych i materiałów związanych z pracami naprawczymi i montowaniem nowych elementów pojazdu. Efekt w postaci naprawienia szkody zostanie osiągnięty wówczas, gdy w wyniku tych prac uszkodzony samochód zostaje doprowadzony do stanu technicznej używalności, takiej jaka istniała przed zdarzeniem uruchamiającym odpowiedzialność odszkodowawczą. W zakres tak pojmowanego naprawienia szkody nie wchodzi zatem prace, które służyły poprawieniu standardu uszkodzonego pojazdu (w porównaniu ze stanem sprzed wyrządzenia szkody).

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonej rzeczy (art. 363 § 1 k.c.) polega , zdaniem Sądu I instancji na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku - co

może uzasadniać konieczność zakupu nowych części i innych materiałów. Tym samym odszkodowanie należne poszkodowanemu, w jego ocenie, winno uwzględniać wartość rynkową tych materiałów - według cen obowiązujących na rynku lokalnym z chwili ustalenia odszkodowania.

W związku z powyższym Sąd I instancji zaznaczył, że osoba odpowiedzialna za szkodę jest obowiązana zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego (wyrok SN z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111).

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa poprzez wykazanie kosztów naprawy oraz zakupu nowych części niezbędnych do jej wykonania wykazała fakt poniesienia i wysokość doznanej szkody, która winna zostać naprawiona przez pozwanego poprzez wypłatę odpowiedniego odszkodowania. Koszty naprawy wskazane przez powoda stanowiły zatem koszty celowe i ekonomicznie uzasadnione, niezbędne w celu dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zarzuty strony pozwanej odnoszące się do zawyżenia ww. kosztów, w ocenie Sądu Rejonowego, okazały się bezzasadne. W pierwszej kolejności Sąd ten wskazał, że przywrócenie pojazdu poszkodowanej do stanu sprzed wypadku uzasadniało zastosowanie części oryginalnych. Sąd Rejonowy ustalił, opierając się w tej mierze na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, że zastosowanie części alternatywnych (zamienników) do wykonania naprawy pojazdu poszkodowanej nie byłoby wystarczające do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, ze względu na gorszą jakość części alternatywnych, gorszą jakość materiału, z którego są one wykonane. Sąd ten podzielił stanowisko powoda, że koszt użycia nowych elementów wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody i obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W ocenie tego Sądu nie znajduje również uzasadnienia zarzut zastosowania przez powoda stawek odbiegających od średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym. Strona powodowa stosowała stawkę 120 zł za rbg. Sąd Rejonowy ustalił zaś, że wysokość stawki za roboczogodzinę w IV kwartale 2014 r. w zakładach naprawczych działających na rynku lokalnym właściwym dla poszkodowanej, kształtowały się na poziomie od 85 zł do 135 zł za roboczogodzinę. Średnie stawki za roboczogodzinę wynosiły 110 zł. Sąd Rejonowy podkreślił, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się dany warsztat naprawczy – wykonujący naprawę samochodu powierzoną przez poszkodowanego. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że ceny te przekraczają wysokość cen przeciętnych dla określonych usług naprawczych na rynku relewantnym, za wyjątkiem sytuacji, gdy przekroczenie to ma charakter rażący. Poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu mającego dokonać naprawy – a zatem za miarodajne winny być uznawane ceny stosowane przez ten konkretny warsztat naprawczy w związku z naprawą konkretnego pojazdu. W innym wypadku niemożliwe byłoby zadość uczynienie zasadzie pełnego odszkodowania, albowiem zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego można przyjąć, że koszty szacunkowe odbiegają od kosztów rzeczywistych na niekorzyść poszkodowanego. Ponadto, stawka za roboczogodzinę przyjęta w warsztacie powoda nie odbiegła, w ocenie Sądu Rejonowego, w sposób rażący od stawek średnich stosowanych na rynku lokalnym - różnica ta wynosiła bowiem 10 %.

Nie znajduje również uzasadnienia zarzut, zdaniem Sądu I instancji, iż naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych spowodowałyby wzrost wartości pojazdu. Jak wskazał na to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Sąd Rejonowy ustalił, opierając się w tej mierze na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, że zastosowanie części oryginalnych w przypadku naprawy samochodu poszkodowanej nie spowodowało wzrostu wartości rynkowej pojazdu. Niewątpliwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. okoliczności wzrostu wartości pojazdu (na skutek zastosowania części oryginalnych) spoczywał na stronie pozwanej, który w ocenie Sądu I Instancji w niniejszej sprawie temu obowiązкови nie sprostala.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 822 k.c. i art. 361 § 1 i 3 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku. Jego zdaniem strona powodowa wykazała, że wysokość szkody wyniosła 6.936,88 zł. Pozwany, ponoszący odpowiedzialność za przedmiotową szkodę wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 3.943,08 zł. Z tego też względu stronie powodowej należy się dalsza kwota 2.993,80 zł tytułem odszkodowania obejmującego zwrot kosztów naprawy pojazdu.

O odsetkach od zasądzonej kwoty, Sąd ten orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.). Zgodnie z powyższym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poszkodowana zawiadomienie o szkodzie złożyła w dniu 12 sierpnia 2014 r. O wysokości szkody (zakresie uszkodzeń i kosztach naprawy) pozwany wiedział już w dniu 23 sierpnia 2014 r., kiedy to sporządził wycenę przedmiotowego samochodu. Tym samym decyzja w przedmiocie odszkodowania winna zostać wydana do dnia 22 września 2014 r. Jako uzasadnione należy zatem uznać żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od daty późniejszej, tj. od 25 listopada 2014 r.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana.

Zarzuciła mu naruszenie prawa materialnego a to:

- art. 361 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż koszty naprawy uszkodzonego samochodu ujęte na wystawionej przez powoda fakturze nr (...) wyliczone w oparciu o ceny części zamiennych oryginalnych oznakowanych logiem producenta pojazdu (części zamiennie oznaczone symbolem „O”), stanowią celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia drogowego , a tym samym, iż pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z którego szkoda wynikła;

- art. 822 kc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w wyniku czego na pozwany został nałożony obowiązek zapłaty odszkodowania przekraczającego granice odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela udzielającego ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych;

- art. 826 kc poprzez niezastosowanie i nieuwzględnienie spoczywającego na wierzyciela obowiązku zmniejszenia rozmiaru szkody;

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego w, a to:

- art. 233 par 1 kpc w zw. z art. 278 kpc poprzez naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej skutkującej pominięciem tej części opinii, której wynika, iż koszt naprawy uszkodzonego samochodu z zastosowaniem części zamiennych oryginalnych znakowane symbolem „ O” jak i części zamiennych oryginalnych znakowane symbolem „ Q” są niższe, aniżeli koszty naprawy ujęte w fakturze nr (...) wystawionej przez powoda za naprawę pojazdu, jak również nieuwzględnienie tej części opinii ,która wskazuje ,iż przewrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia szkodzącego może zapewnić użycie do naprawy również części zamiennych oznaczonych symbolem „ Q”.

Opierając się na tych podstawach pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 2151,00 zł i oddalenie powództwa pozostałej części; orzeczenie o kosztach procesu stosownie do wyniku sporu przed Sądem Rejonowym i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego od powoda na rzecz pozwanego.

W pisemnych motywach skarżący opierając się m.in. na przytoczonych orzeczeniach Sądu Najwyższego podniósł argumenty na uzasadnienie swoich zarzutów.

Powód w pisemnej odpowiedzi na apelację pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając zarzuty podniesione w apelacji Sąd Okręgowy pragnie na wstępie podnieść, iż w całości aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i poczynione na ich tle wywody prawne, przyjmując je jako własne.

W kwestii spornej, tj. wysokości szkody, należy w świetle zarzutów pozwanego ustalić definicję szkody, przy czym w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC, a na tym opiera się odpowiedzialność pozwanego, ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., i ubezpieczyciel z tytułu tej odpowiedzialności wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 824¹ § 1 kc). Zgodnie z art. 361 kc sprawca szkody oraz jego ubezpieczyciel odpowiada jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła naprawienie szkody i jej naprawienie obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści które mógłby osiągnąć. Przez szkodę majątkową rozumiemy więc powstałą wbrew woli poszkodowanego różnicę między obecnym stanem w dobrach prawnie chronionych, a tym stanem jaki zaistniałby, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie miało miejsca; szkoda jest zjawiskiem istniejącym niejako obiektywnie i niezależnie od woli poszkodowanego czy też sprawcy zdarzenia.

W świetle powyższego, wypada podnieść, że wysokość szkody jest tożsama z wysokością odszkodowania, rozumianego jako obowiązek restytucji naturalnej lub równowartość kwoty, jaką musiałby zapłacić sprawca szkody poszkodowanemu, by przywrócić uszczerbek majątkowy, jaki powstał u poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego szkodę (art. 363 § 1 kc). W przypadku zaś zakładu ubezpieczeniowego jego odpowiedzialność ogranicza się wyłącznie do zapłaty „odpowiedniej sumy pieniężnej” (art. 363 § 1 zd.1 in fine w zw. z art. 824¹ § 1 kc). Istotna jest przy tym w ramach likwidacji szkody zapłata jedynie celowych, ekonomicznie uzasadnionych wydatków restytucyjnych, gdyż tylko takie wydatki pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99 OSNC 2003, nr 5, poz. 64); odszkodowanie bowiem to kwota poniesiona wbrew woli poszkodowanego, innymi słowy koszt niezbędny i uzasadniony do restytucji szkody (por. per analogiam: uzasadnienie wyroku SN z dn. 20.02.2002r. V CKN 908 oraz w dalszej części uzasadnienia III CZP 32/03).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż dowód z opinii uzupełniającej biegłego, sporządzonej na skutek zarzutów pozwanego do opinii pozwala ustalić, że koszty naprawy w/w pojazdu zostały dokonane przy pomocy programu Eurotax z zastosowaniem części oryginalnych oznaczonych symbolem „Q” i „O” wg. bazy cen na IV kwartał 2014 roku oraz stawki za prace blacharskie lakiernicze w wysokości 110 zł za roboczogodzinę.

Umknęło uwadze skarżącemu, że kwota wskazana w/w opinii uzupełniającej (k- 268-269) w wysokości 6.094,09 zł została policzona właśnie przy zastosowaniu stawki w wysokości 110 zł za rbg. W złożonej apelacji pozwanej nie zarzucał, iż przyjęta przez Sąd Rejonowy stawka roboczogodziny w wysokości 120 złotych jest nieprawidłowa i zawyżona i należy przyjąć stawkę w tym względzie jaką posłużył się biegły przy ustalaniu kosztów naprawy samochodu zastosowaniem części oryginalnych oznaczonych symbolem „Q” tj. w wysokości 110 zł. Z tych też względów nie można było kwoty ustalonej przez biegłego w wysokości 6.094,09 zł przyjąć jako podstawy do ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi, tak jak przyjmował to skarżący w wniesionej apelacji.

W tej sytuacji nie można także stwierdzić, jak podnosi to skarżący, że koszty naprawy samochodu liczone przy zastosowaniu cen części oryginalnych oznaczonych symbolem „Q” w wysokości 6094,09 zł, wskazanej przez biegłego, są niższe, niż koszt naprawy ustalonej przez powoda, albowiem powód zastosował stawkę 120 zł za roboczogodzinę

(łącznie jest to kwota 2.317 zł (brutto) – (faktura wystawiona przez powoda nr (...) k- 13) co daje jako koszt zastosowanych przez powoda materiałów kwotę 4.619,56 zł (brutto) (kwota 6.936,88 – 2.317,32 zł). Natomiast z dowodu z opinii uzupełniającej biegłego tj, z karty kontrolnej optymalizacji (k- 273-274) wynika ,że kwota materiałów to kwota 5.068,85 zł , a więc wyższa niż ta ,której z tego tytułu, zapłaty domaga się powód.

Poza tym materiał dowodowy pozwolił ustalić ,że jeżeli uszkodzone elementy pojazdu były częściami oryginalnymi i nie posiadały uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą jak również nie miały śladów nadmiernego zużycia eksploatacyjnego (śladów korozji perforacyjnej) to zastosowanie do naprawy części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu , a jedynie nastąpi jego przywrócenie do stanu sprzed szkody na zasadzie restytucji. Istotne również jest to ,że naprawa przy użyciu zamienników nie doprowadziłaby do przywrócenia pojazdu sprzed szkody pod względem technologicznym, technicznym i estetycznym. Taki stan rzeczy znajduje uzasadnienie w stanowisku SN wyrażonym w wyroku z dnia 20.10.1972r, II CR 425/72, że jeżeli do osiągnięcia przywrócenia rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego , a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Na koniec należy zauważyć, że zgodnie z Wytyczną numer 16 ust 3 zd. 2 Komisji Nadzoru Finansowego dotyczącą likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych z dnia 16.12.2014r : „ Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na zakładzie ubezpieczeń, który powinien przedstawić uprawnionemu szczegółową wycenę wartości rynkowej pojazdu w wyniku użycia do naprawy pojazdu części nowych”. Pozwany temu obowiązкови w niniejszej sprawie nie podolał (art. 6 kc).

Powyższe okoliczności powodują ,że podniesione w apelacji zarzuty są jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i nie mogą stanowić podstawy od zmiany zaskarżonego wyroku, co w konsekwencji powoduje, że apelację pozwanego należało oddalić po myśli art. 385 kpc , a kosztach postępowania apelacyjnego orzec na zasadnie art. 98 par 1, 3 kpc i 108 kpc mając na uwadze ostateczny wynik sporu.